

## REFLECTIE

De eerste tekstregels schetsen de situatie: kerst met de familie. In weinig woorden wordt de informatie ons toegespeeld. Het gaat de schrijfster om de essentie, zonder franjes.

We zien – zo vertelt de tanka – Inge aan tafel zitten, in afwachting van een feestelijke lunch. Dit roept een vertrouwd gevoel op ... die spanning, die stilte juist voordat de bel zal gaan en allen het huis met hun aanwezigheid zullen vullen. De setting wordt poëtisch versterkt door het beeld van een vuurpijl met sterrenregens.

Vervolgens gaat, zoals in het theater, het doek open en begint het verhaal. Waar het initieel ging over verlangen, verwachting, gooit de allerjongste, ADHD, roet in het eten; vraagt zelfs om een reprimande. Hierdoor blijven een bordspel en goede gesprekken aanvankelijk uit. Maar: diezelfde allerjongste vraagt dan om elkaar te vertellen waar je dankbaar voor bent. Dankzij die uitwisselingen ontstaat er een sfeer van aanvaarding – een aanvaarding, los van oordelen.

Hiermee wordt aangegeven dat in het hart van vele kleine dingen ook schoonheid schuilt. Dit vertaalt zich in het besef dat we het nodig hebben om te voelen en om gevoeld te worden. Hiermee ervaart de schrijfster dan ook wat het leven met het 'buitengewone' gezin voor haar betekent.

De haiku illustreert voor mij de natuurlijke ordening van het leven, de overdracht van de ene generatie naar de andere, van het oudere naar het prille. Maar vooral: Inge kijkt naar buiten ... naar de camelia ... en ervaart dat ondanks alles ...

Chris Van de Rijck